

- Secció d'obres de referència
- Servei de fotocòpies
- Àrea de treball intern

El seu fons documental és de 6000 llibres, 212 títols de revistes –dels quals se'n reben periòdicament 160– i una col·lecció inicial de 82 documents en suports no impresos –vídeos, CD-ROM...

La biblioteca, a més d'oferir un espai per estudiar i treballar, vol donar nous i millors serveis, així com informar i formar els usuaris sobre recursos electrònics i digitals al seu abast.

En aquesta línia, l'Àrea d'informació electrònica i audiovisual ofereix als usuaris punts de consulta de documents en aquests suports, així com accés a recursos externs a través d'Internet –catàlegs d'altres biblioteques, bases de dades, llibres i revistes electrònics, programes d'autoaprenentatge, webs d'institucions, directoris i robots de cerca de recursos biomèdics, etc.

Biblioteca Universitària de Medicina i d'Infermeria de la Vall d'Hebron

Hospitals Vall d'Hebron
Pavelló Docent

Pg. de la Vall d'Hebron, 119-129

08035 Barcelona

Tel.: 93 428 50 12 / 93 489 40 85

Fax: 93 428 27 10

E-mail: ikvb0_cc.uab.es

<http://www.bib.uab.es/medic/vh.htm>

Horari durant el curs: de 9 a 20h

Una escaparata

Des que es va inaugurar la nova Biblioteca de Ciències Socials i s'hi van instal·lar les dues escaparates situades a l'entrada, l'una dedicada a les novetats i a les donacions, i l'altra, a exposar el fons de la biblioteca entorn d'un tema específic, no he parat de fixar-me en el contingut d'aquesta última. Gairebé sempre l'he trobat interessant, encara que moltes vegades hauria volgut que contingués més informació i material. Penso ara, en concret, en dues escaparates que, amb una diferència de mesos, es van dedicar a dos degans de la Facultat de Ciències Econòmiques i Empresarials morts recentment: Joan Sardà i Santiago Roldán. Encara que l'objectiu principal era mostrar el seu treball com a economistes, i en aquest sentit l'objectiu es complia satisfactòriament, va ser una llàstima no aprofitar l'ocasió per explicar més coses als estudiants utilitzant un espai que és un dels pocs indrets de la UAB amb activitat extradocent, i que allotja sovint exposicions de notable interès i qualitat, com és el cas de la recent exposició «UAB Lepidopterològica».

Així és que, havent fracassat a trobar una institució que financés i allotgés una exposició commemorativa dels cent cinquanta anys del Manifest Comunista, de seguida vaig pensar en l'escaparata de la Biblioteca de Ciències Socials. L'oferta va ser acceptada immediatament. Val a dir que fer una escaparata em feia una notable il·lusió perquè sempre ha estat una manifestació per la qual he tingut un cert interès. Deu ser a causa que de petit la meva mare em portava sovint a veure aparadors, imagino que atreta ella mateixa pel luxe relatiu d'alguns dels aparadors en relació amb la resta de la vida barcelonina dels anys cinquanta i atreta, també, pel fet que era una distracció de les més barates.

Però cal tenir en compte que als anys cinquanta i fins i tot en part dels seixanta, l'aparadorisme era a Barcelona una manifestació artística, i comercial és clar, amb un cert arrelament i una certa notorietat. El mateix Ajuntament de Barcelona i els diversos gremis organitzaven sovint concursos d'aparadors. I és que els aparadors eren una part important de la publicitat d'alguns establiments. Així, l'agència de publicitat de Cirici Pellicer no únicament feia la publicitat impresa de Gales, sinó que s'ocupava dels aparadors, en alguns dels quals va fer intervenir Tàpies i Brossa entre altres artistes. El mateix Tàpies, juntament amb altres artistes, va realitzar a mitjan anys seixanta uns aparadors per a El Corte Inglés, que van constituir una de les darreres manifestacions de l'aparadorisme d'artista a Barcelona.

No obstant això, d'entre tots els establiments comercials de la ciutat, durant molts anys, del 1949 al 1979, Loewe va ser l'estrella. Ja fos en els de temporada o en els de concurs, com la memorable realització amb motiu de l'any Wagner, els aparadors de Loewe destacaven pel seu gust refinat i cosmopolita, amb un toc d'orientalisme, com ho posa de manifest Antoni Marí en el

text del catàleg de l'exposició que l'any 1982 BD. Edicions de Disseny va dedicar a Loewe, i Josep Pérez, l'ànima, l'inspirador i el responsable absolut dels aparadors de Loewe durant trenta anys.

Ara, l'aparadorisme barceloní ha anat de baixada, alhora que han aparegut altres mitjans de comunicació dels establiments comercials amb els seus clients, com poden ser les escenografies nadalenques, sovint amb motius i estil hollywoodians, per citar un gènere proper a l'aparadorisme. Pocs establiments, tret de Vinçon i les sabateries Camper, conreen en l'actualitat el gènere de l'aparador de qualitat, que en una certa època va tenir, com hem tractat de posar de manifest a través d'uns quants exemples, un notable predicament a Barcelona. D'aquell període, n'ha quedat ben poca cosa. Per exemple, a la biblioteca d'Elisava, l'escola de disseny que tinc més a prop de casa, no hi he trobat cap testimoni ni de l'aparadorisme barceloní dels cinquanta-seixanta ni de l'actual. Que no hi ha res escrit sobre el primer període m'ho confirma Lluís Permanyer. Dels aparadors actuals, un llibre de 1996, *Shopping. Escaparates de Barcelona*, de Hannah Collins, en destaca fonamentalment els aspectes *kitsch*.

Del baix to de l'aparadorisme català, n'és una mostra l'escàs nombre d'aparadors seleccionats per als premis FAD d'interiorisme o espais efimers en els darrers deu anys.

Únicament quatre d'un total de més de setanta, en què els bars i les botigues de roba han estat substituïts successivament per estands de fires, exposicions, actes de societat i escenografies. En altres països, però, l'aparadorisme sembla que gaudeix de bona salut. A la biblioteca d'Elisava, l'únic llibre, *Display & Comercial Space Designs* (vol. 19, Tòquio, 1991), mostra que al Japó, sota el patrocini de marques comercials com Mikimoto, Bridgestore o Shiseido, però també de The Tokyo Electric Power, l'aparadorisme és un gènere que compta amb mitjans i pot mostrar esplèndides realitzacions.

No vaig trobar en l'aparadorisme japonès cap mostra que pogués orientar-me per fer l'escaparata dels cent cinquanta anys del Manifest Comunista. D'entre tots els models que he vist, el que més podia assemblar-se a una escaparata de llibres era una escaparata de barrets de palla en una botiga de Montreal el 1925, contingut en un llibre de Barry James (*Wood, Show Windows. 75 Years of the Art of Display*, Nova York, 1982), que vaig comprar fa anys i que demostra que esperava que un dia o un altre havia de fer una escaparata. Però ni l'espai ni els mitjans disponibles permetien imitar l'escaparata de T. Eaton Company.

Així doncs, al marge dels materials exposats, fotografies, textos i llibres, l'únic element decoratiu que en principi contenia l'escaparata era una bandera vermella, que em semblava imprescindible per a l'ocasió. A última hora, però, una treballadora de la biblioteca va dir que el seu marit, en Pérez-Sala, faria amb gust el titular de l'escaparata, amb la qual cosa no solament hi vam guanyar des d'un punt de vista estètic sinó també participatiu. Pel que fa a la participació, estic molt agraït a tot el personal de la Biblioteca de Ciències Socials que d'una manera o d'una altra hi ha intervingut, però he de fer una menció especial de Jordi Albero, que ha

aguantat les meves manies fins i tot amb entusiasme, almenys en aparença. He de fer constar que també cal agrair la col·laboració de la Biblioteca d'Humanitats i del Cedoc (Centre Documental de la Comunicació) de la UAB, pels seus préstecs.

Aquest no és el lloc de parlar del contingut de l'escaparata. En tot cas, una escaparata és per veure-la. Qui no ho hagi fet i hi tigui interès, té ocasió de veure-la a l'Ateneu Barcelonès aquest octubre.

